

Sygn. akt II AKa 385/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jerzy Leder

Sędziowie: SA – Rafał Kaniok (spr.)

SO (del.) – Paweł Dobosz

Protokolant: – sekr. sąd. Aleksandra Duda

przy udziale Prokuratora Michała Kucharczyka

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2021 r.

sprawy

1) *N. J. (1) c. R. i B. urodz. (...) w S.*

oskarżonej z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne

1) *W. P. s. T. i M. urodz. (...) w M.*

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2) *M. T. (1) c. S. i S. urodz. (...) w P.*

oskarżonej z art. 270 § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców N. J. (1) i W. P. oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 maja 2019 r. sygn. akt XII K 222/17

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części, wobec oskarżonej N. J. (1) w ten sposób, że:

1) **uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej wymierzonej N. J. (1) w pkt VI wyroku,**

1) **na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary wymierzone oskarżonej N. J. (1) w pkt I, IV, VI, VII, VIII, IX i X zaskarżonego wyroku i wymierza oskarżonej karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,**

2) *na podstawie art. 69 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszca na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby,*

3) *na podstawie art. 73 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddaje oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora,*

II. *w pozostałej zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy wobec oskarżonych N. J. (1), W. P. i M. T. (1);*

I. *zasądza od oskarżonej N. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie, w tym jedną opłatę za obie instancje w kwocie 1500 (tysiąc pięćset) złotych,*

II. *zwalnia oskarżonego W. P. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 385/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 maja 2019 r.
sygn. akt XII K 222/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca N. J. (1)
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1/	Apelacja obrońcy oskarżonej	# zasadny
2/	1. obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało	# częściowo zasadny

3/	istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k.	# niezasadny
4)	poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej N. J. (1),	# zasadny
5/	co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżona utożsamiała się z grupą przestępczą, osiągała korzyści majątkowe z tej działalności i nie była ofiarą przemocy domowej, a podejmowane przez nią decyzje nie były efektem manipulacji, szantażu i wymuszenia ze strony M. J. (1),	# częściowo zasadny
6/		# niezasadny
7/		# zasadny
	2. obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka M. S. (1), M. M. (2), D. P. (1), M. S. (2), A. W. (1), co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżona utożsamiała się z grupą przestępczą, osiągała korzyści majątkowe z tej działalności a czynności podejmowane przez oskarżoną N. J. (1) wynikały z jej własnej, nie przymuszonej woli, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona działała w ramach przymusu będąc pod wpływem M. J. (1),	# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadne
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadne
		# zasadny
	3. obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadków T. B. (1), J. M. (1) i P. Z. (1) co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżona utożsamiała się z grupą przestępczą, osiągała korzyści majątkowe z tej działalności a czynności podejmowane przez oskarżoną N. J. (1) wynikały z jej własnej, nie przymuszonej woli, podczas gdy prawidłowo oceniony	# częściowo zasadny
		# niezasadny
		# zasadny
		# częściowo zasadny
		# niezasadny

materiał dowodowy wskazuje, że oskarżona działała w ramach przymusu będąc pod wpływem M. J. (1),

4. obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadków R. J. (1), B. B. (2) i P. J. (1) co skutkowało błędnym przyjęciem, iż oskarżona utożsamiała się z grupą przestępczą, osiągała korzyści majątkowe z tej działalności i nie była ofiarą przemocy domowej, a podejmowane przez nią decyzje nie były efektem manipulacji, szantażu i wymuszenia ze strony M. J. (1),

5. obraza przepisów postępowania, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, tj. art. 410 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności niewynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego, tj. okoliczności podejmowania przez oskarżoną działań wspólnie i w porozumieniu z M. J. (1), co doprowadziło do bezprawnego domniemania winy oskarżonej, domniemania działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz domniemania wypełnienia przez nią znamion zarzucanych jej czynów, przy braku ustalenia wiedzy i świadomości działań, którymi kierował M. J. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

6. orzeczenie wobec oskarżonej N. J. (1) rażąco niewspółmiernie surowej kary w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 zł każda, podczas gdy w świetle

szeregu okoliczności wskazujących na marginalny udział oskarżonej w organizacji i podejmowaniu czynów przestępczych, brak osiągnięcia faktycznych korzyści majątkowych z popełnianych przestępstw a przede wszystkim okoliczności wymuszania podejmowania tych działań przez M. J. (1) przemocą fizyczną i psychiczną, uznać należy, iż orzeczonej kara przekracza stopień winy oskarżonej.

Apelacja prokuratora

1) obraza przepisów prawa karnego materialnego a mianowicie art. 85 § 1 kk i art. 91 § 2 kk polegającą na nieobjęciu węzłem kary łącznej orzeczonej w pkt XI wyroku, kary jednostkowej orzeczonej wobec N. J. (1) za czyn przypisany jej w pkt I zaskarżonego wyroku kwalifikowany z art. 258 § 1 kk z pozostałymi orzeczonymi karami tego samego rodzaju, w sytuacji gdy zachodziły przesłanki do połączenia kary z pkt I z karami orzeczonymi za pozostałe przestępstwa i ciąg przestępstw objęte węzłem kary łącznej ;

2) obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie:

- art. 4, 7, 410 kpk polegająca na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego i oparciu rozstrzygnięcia w zakresie pkt V wyroku na dowodach przemawiających na korzyść oskarżonej N. J. (1) z pominięciem ujawnionych w toku rozprawy głównej dowodów niekorzystnych dla oskarżonej w szczególności fragmentarycznej ocenie zeznań T. B. (1) i pominięciu podnoszonych przez niego okoliczności, z których wynika, że N. J. (1) aktywnie uczestniczyła w procesie zamówienia pięciu samochodów S.

(...) i nie uzyskała finansowania oraz pominięciu informacji I. Banku o braku dokumentacji związanej z odmową udzielenia leasingu na te pojazdy co skutkowało niezasadnym uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia zarzuczonego jej czynu;

- art. 4, 7, 410 kpk polegająca na dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego i oparciu rozstrzygnięcia na dowodach przemawiających na korzyść oskarżonej M. T. (1) z całkowitym pominięciem okoliczności dla niej niekorzystnych i oparciu zaskarżonego wyroku wyłącznie na okolicznościach o charakterze podmiotowym z całkowitym pominięciem okoliczności przedmiotowych w tym treści jakimi oskarżona M. T. (1) wypełniła blankiety zaświadczeń o zatrudnieniu w sytuacji gdy prawidłowa ocena okoliczności przedmiotowych sprawy podważała depozycje oskarżonej odnośnie jej świadomości dotyczącej uczestnictwa w przestępczym procederze co doprowadziło do niezasadnego uniewinnienia oskarżonej od popełnienia czynów zarzuczonych jej w pkt I i II wyroku (pkt XXVII wyroku i odpowiednio pkt XXV i XXVI aktu oskarżenia);

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść polegający na:

- niezasadnym uznaniu, że oskarżona N. J. (1) nie dopuściła się popełnienia zarzuczonego jej czynu w sytuacji gdy z zeznań świadków w tym T. B. (1) wynika, że N. J. (1) brała udział w zamówieniu pięciu samochodów marki S. (...) oraz w

	<p>próbach uzyskania finansowania na zakup tych pojazdów;</p> <p>- niezasadnym uznaniu, że oskarżona M. T. (1) nie miała motywów i podstaw do kwestionowania wpisanych w zaświadczenia treści w sytuacji gdy zachowanie oskarżonej przy prawidłowej ocenie materiału dowodowego w szczególności okoliczności przedmiotowych czynów z pkt I i II zaskarżonego wyroku (pkt XXVII wyroku i odpowiednio pkt XXV i XXVI aktu oskarżenia) powinno być oceniane jako realizujące znamiona występkę oszustwa popełnionego w formie zjawiskowej pomocnictwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>1) Apelacja obrońcy oskarżonej jest jedynie częściowo zasadna, w zakresie dotyczącym zarzutu rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności (zarzut z pkt 6). W pozostałej części, zarówno zarzuty apelacyjne (pkt 1 – 5) jak i wniosek apelacyjny o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, nie zasługują na uwzględnienie.</p> <p>1) Bezpodstawne są, w całej rozciągłości, zarzuty powołujące się na rażącą obrazę przepisów rządzących oceną materiału dowodowego tj. art. 7 i 410 k.p.k., powiązane z zarzutem błędnych ustaleń faktycznych, który miałby wynikać z dowolnych ocen Sądu (zarzuty 1 – 4) lub z przyjęcia okoliczności niewynikających z materiału dowodowego (zarzut 5).</p>		

2) Sąd I instancji ocenił bowiem, zebrane dowody (w tym wyjaśnienia oskarżonej i zeznania świadków) w sposób prawidłowy – zgodny z regułami z art. 7 k.p.k. - tj. uwzględniając zasady poprawnego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz opierając się (zgodnie z art. 410 k.p.k.) na całokształcie okoliczności i dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Na tej podstawie Sąd I instancji poczynił poprawne, pozbawione luk i błędów, ustalenia faktyczne, wykazując w sposób logiczny i przekonujący, iż oskarżona swoim działaniem wyczerpała znamiona wszystkich dziewięciu przestępstw przypisanych jej w zaskarżonym wyroku i że jej wina w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości.

3) W szczególności wnikliwie i wyczerpująco (str. 23 – 27 uzasadnienia) Sąd przeanalizował wyjaśnienia oskarżonej N. J., precyzyjnie wskazując w jakim zakresie zasługują one na wiarę i dlaczego, a w jakim zakresie odmówiono ich uwzględnienia.

Sąd I instancji trafnie odmówił wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonej, z których miałyby wynikać, że nie uczestniczyła w grupie przestępczej, że nie miała zamiaru wyludzenia kredytów i leasingów i że była ona tylko bezwolnym narzędziem w rękach M. J., który zmuszał ją do zaciągania kredytów i podpisywania umów – na co oskarżona zgadzała się jedynie z obawy przed partnerem.

4) W tym kontekście Sąd I instancji w sposób przekonujący, zgodny z logiką i doświadczeniem życiowym wykazał, iż oskarżona realizując działania w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z M. J., w tym dokonując czynów przypisanych jej w wyroku, była osobą aktywną, zaangażowaną i w pełni zorientowaną, co do przestępczego charakteru poszczególnych działań podejmowanych na szkodę pokrzywdzonych podmiotów. Świadczą o tym chociażby konsekwentne i wiarygodne zeznania świadka M. S., z których wynika, iż oskarżona wyrażała niezadowolenie z niepowodzenia przy okazji nieudanej próby wyłudzenia kredytu z banku i że sama podpisywała potrzebne do tego dokumenty w obecności świadka.

5) Natomiast przytoczone w apelacji wybiórczo, fragmenty zeznań M. S. - wskazujące, iż oskarżona podpisywała umowy na polecenie M. J. i jej udział w transakcjach był marginalny, zaś cała organizacja transakcji była elementem działania M. J. - w żadnym wypadku nie podważają ustaleń wyroku co do tego, iż działania oskarżonej (wyczerpujące znamiona czynów przypisanych jej w pkt I - IV i VI - IX wyroku) nie były podejmowane wbrew jej woli pod przymusem ze strony M. J. i w obawie przed stosowaną przez niego przemocą. Jest to (jak trafnie uznał Sąd I instancji), jedynie linia obrony przyjęta przez oskarżoną na końcowym etapie postępowania przygotowawczego, sprzeczna z jej wcześniejszymi wyjaśnieniami, w których o stosowanej przez M. J. wobec niej przemocy oskarżona w ogóle nie wspominała.

6) Na aktywną postawę oskarżonej w trakcie popełniania przedmiotowych przestępstw (w tym, w czasie stosowania oszukańczych zabiegów mających

na celu doprowadzanie pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem), wskazują jednoznaczne zeznania świadka T. B., opisujące okoliczności wynajmu samochodu S. (pkt IV a.o.), z których wynika, iż były prowadzone negocjacje cenowe z oskarżoną (k. 4075), jak też zeznania świadków J. M. (k. 4076v) i P. Z. opisujące istotne zaangażowanie oskarżonej, w działania związane z popełnieniem czynu z pkt IX aktu oskarżenia.

7) Sąd I instancji trafnie przyjął - w oparciu o zeznania m. in. świadków wskazanych w apelacji, w tym matki i siostry oskarżonej (B. B. (2) i P. J. (1)) oraz D. P., M. S. czy M. M. - iż mogło między oskarżoną a M. J. dochodzić do sytuacji konfliktowych (str. 26 - 27 uzasadnienia). Jednak zasady logiki i doświadczenia życiowego nie pozwalają na uznanie, iż była ona zmuszana przez oskarżonego do podejmowania działań niezgodnych z prawem. Słusznie Sąd zaznaczył, iż oskarżona - nie będąc związana z M. J., ani węzłem małżeństwa ani posiadaniem wspólnych dzieci, wobec której matka i siostra deklarowały chęć pomocy - nie pozostawałaby nadal w związku, w którym miała być ofiarą przemocy ze strony J. i w którym była rzekomo doprowadzana przez M. J., wbrew swej woli, do popełniania kolejnych przestępstw.

8) Jak wyżej powiedziano, o tego typu relacjach oskarżona nie wspomniała w swoich wcześniejszych wyjaśnieniach, ani też nie zwróciła się w tym zakresie o pomoc do swego ojca, który był funkcjonariuszem policji i który mógłby z pewnością przeciwstawić się przemocowym zachowaniom M. J..

Wszelkie ww. okoliczności świadczą jednoznacznie o tym, iż oskarżona w pełni akceptowała swój udział w przestępczym procederze opisanym w stanie faktycznym sprawy, dzięki któremu (jak słusznie zauważył Sąd I instancji) uzyskiwała dla siebie i swojego partnera M. J. środki na dostatnie życie. Trafne oceny i ustalenia Sądu I instancji w powyższym zakresie nie zostały w żadnym zakresie podważone, przez zeznania świadków (tj. m. in. M. S., M. M., D. P., M. S., A. W., B. B., R. J. i P. J.) określonych w zarzutach z pkt 2 i 4 apelacji, wskazujące na istnienie sytuacji konfliktowych w relacjach pomiędzy oskarżoną i M. J.. Natomiast argumentacja skarżącego, iż przestępcze zachowanie oskarżonej było jedynie działaniem w ramach przymusu pod wpływem M. J. oraz stanowiło efekt manipulacji, szantażu i wymuszeń z jego strony, nie zasługuje na akceptację (zwłaszcza w świetle właściwie ocenionych dowodów z zeznań świadków wskazanych w pkt 3 apelacji tj. T. B., J. M., P. Z.).

9) Prawidłowa, nie wykraczająca poza ramy art. 7 k.p.k., sądowa ocena materiału dowodowego w tym zakresie, przekonuje, iż bezzasadne są zarzuty określone w pkt 1 i 5 apelacji (naruszenia art. 7 i 410 k.p.k.), nie tylko w zakresie dotyczącym zmuszania oskarżonej przez M. J. do działań przestępczych, ale i kwestionujące w całości ustalenia wyroku, co do wiedzy i świadomości oskarżonej odnośnie tych działań, którymi kierował M. J. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz co do przyjęcia, iż oskarżona utożsamiała się z tą grupą, osiągając korzyści majątkowe z ww. działań.

10) Jeszcze raz należy tym miejscu podkreślić, że Sąd I instancji, analizując i oceniając całokształt ujawnionego materiału dowodowego, zgodnie z regulami wskazanymi w art. 7 i 410 k.p.k., udowodnił w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości, że działania przypisane oskarżonej zostały popełnione w ramach zorganizowanej struktury przestępczej (kierowanej przez M. J.), oraz że oskarżona, która pozostawała w związku z M. J., w pełni akceptowała przynależność do tej grupy. Oskarżona posiadała wiedzę na temat mechanizmów funkcjonowania tej grupy, w tym o przestępczych działaniach podejmowanych przez M. J., aktywnie je wspierając oraz angażowała się w działalność ww. grupy, poprzez zawieranie umów kredytowych, leasingowych, najmu, czy też spełniając wyznaczoną jej rolę przy ich zawieraniu przez inne osoby (np. pkt VI, VIII a.o).

11) Jakiegokolwiek znaczenia nie ma przy tym (eksponowana przez skarżącego) okoliczność, że oskarżona miałaby rzekomo nie działać w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z popełniania przypisanych jej przestępstw i że korzyść tą miałby osiągać wyłącznie M. J.. Zgodnie bowiem z uregulowaniem zawartym w art. 115 § 4 k.k., korzyścią majątkową jest, nie tylko korzyść dla siebie, ale i dla kogoś innego. Oskarżona, nawet w przypadku przejmowania całości zysków z działalności zorganizowanej grupy przestępczej wyłącznie przez M. J., w sposób oczywisty (pozostając w trwałym związku partnerskim z M. J.), partycypowała w stałych dochodach uzyskiwanych z

przestępstw popełnianych w ramach tejże grupy.

12) Nie zasługuje natomiast na uwzględnieni (słusznie odrzucony przez Sąd I instancji), ten fragment wyjaśnień oskarżonego M. J., w których próbuje on usprawiedliwić oskarżoną, wskazując, iż nie miała ona wiedzy o szczegółach podejmowanych transakcji. Wyjaśnienia te są, zarówno sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym (w tym dowodami z zeznań świadków B., Z. i M.), jak też niewiarygodne w kontekście całokształtu wyjaśnień M. J., w których w ogóle zaprzeczył on by istniała (kierowana przez niego) zorganizowana grupa przestępcza.

13) Tym samym wszystkie zarzuty dotyczące obrazy przepisów procesowych i błędnych ustaleń faktycznych, opisane w art. 1, 2, 3, 4, 5 apelacji obrońcy oskarżonej, uznać należy za bezzasadne.

14) Wszelako, niektóre argumenty podnoszone w apelacji obrońcy oskarżonej, dotyczące charakteru relacji wiążących oskarżoną N. J. z jej partnerem życiowym M. J., wskazują na potrzebę przeanalizowania sfery motywacyjnej przestępczych zachowań oskarżonej, w kontekście szeregu okoliczności niedocenionych w tym zakresie przez Sąd orzekający (w obrębie rozważań poświęconych wymiarowi kary), w tym okoliczności związanych z cechami osobowości oraz właściwościami i warunkami osobistymi oskarżonej. Oskarżona, w okresie realizowania działań przypisanych jej w zaskarżonym wyroku, była osobą stosunkowo młodą (22 – 23 lata), niezbyt

dojrzałą, uwikłaną w toksyczny związek z szefem zorganizowanej grupy przestępczej i w pewnym sensie uzależnioną od niego finansowo oraz emocjonalnie, a także w konsekwencji, wykorzystywaną przez niego w ramach podziału ról jako jeden z elementów dość skomplikowanej struktury przestępczej, mającej na celu wyludzanie kredytów, umów leasingowych itp. na masową skalę.

15) Powyższa, uboczna (ale nie marginalna, jak sugeruje skarżący) rola oskarżonej w działalności ww. grupy, jej niekaralność, poprawny tryb życia w ciągu wielu lat, które upłynęły od daty dokonania ww. przestępstw, brak istotnych korzyści osobistych i majątkowych z ich popełniania po stronie oskarżonej, a także wyżej określony (złożony, niejednoznaczny psychologicznie) charakter motywacji oskarżonej, przemawia w sposób zdecydowany za koniecznością złagodzenia represji karnej, w zakresie wymierzonej oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności. Kształtując wobec oskarżonej nową karę łączną (obejmującą zgodnie z postulatem wyrażonym w pkt 1 apelacji prokuratora), wszystkie kary jednostkowe orzeczone w wyroku, Sąd Apelacyjny uznał za stosowne przyjąć, iż karą - która spełni w wystarczającym stopniu cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonej, a także cele w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, jak też odzwierciedli wszystkie pozostałe zasady dotyczące orzekania kary łącznej oraz zapobiegnie skutecznie powrotowi do przestępstwa - będzie kara pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem

próby i oddaniem oskarżonej w tym czasie pod dozór kuratora.

16) W powyższym zatem zakresie uwzględniony został zarzut sformułowany w pkt 6 apelacji, skutkujący zmianą wyroku Sądu I instancji. W pozostałym zakresie zarzut ten, zwłaszcza w odniesieniu do kary grzywny, nie zasługiwał na akceptację.

Natomiast w związku z bezzasadnością omawianych wyżej zarzutów z pkt 1 – 5 apelacji i, co za tym idzie, bezskutecznością wniosku apelacyjnego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej, Sąd Apelacyjny utrzymał wyrok w mocy wobec oskarżonej N. J. w pozostałym zakresie.

1) Apelacja **prokuratora** jest tylko częściowo zasadna w zakresie zarzutu I, dotyczącego orzeczenia o karze łącznej. Sąd Apelacyjny, zgodnie z wnioskiem prokuratora, zmienił wyrok w tej części uchylając rozstrzygnięcie o karze łącznej z pkt XI wyroku i wymierzając karę łączną, obejmującą wszystkie kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonej w zaskarżonym wyroku.

2) W pozostałym zakresie, zarzuty apelacji prokuratora (pkt 2 i 3) - dotyczące obrazy przepisów postępowania z art. 4, 7 i 410 k.p.k. oraz (związanych z nią) błędów w ustaleniach faktycznych, w obrębie orzeczeń uniewinniających oskarżoną N. J. i oskarżoną M. T. od popełnienia czynów z pkt V a.o. oraz z pkt XXV i XXVI a.o. – są bezpodstawne.

3) W tym bowiem zakresie Sąd zbadał i ocenił, w sposób nie przekraczający granic oceny swobodnej, wszystkie istotne dla

rozstrzygnięcia dowody, mając na względzie zarówno okoliczności korzystne jak i niekorzystne dla oskarżonych, a zatem o obrazie art. 4, 7 i 410 k.p.k. nie może być mowy. Oparte o powyższą wszechstronną ocenę, bezbłędne ustalenia faktyczne wyroku, nie zostały wzruszone przez zarzuty apelacyjne i przytaczane na ich wsparcie argumenty.

4) Co do czynu z pkt V aktu oskarżenia Sąd I instancji przekonująco wykazał, iż brak jest dowodów potwierdzających zarzut usiłowania dopuszczenia przedstawiciela (...) (...), w dniu 6 września 2011 r., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, poprzez wyłudzenie leasingu 5 samochodów S. (...). Przeczą temu, nie tylko wyjaśnienia oskarżonej, ale i zeznania świadków R. B. i K. K. oraz zachowane w sprawie dokumenty (rozważania ze str. 56 – 57 uzasadnienia). Wbrew oczekiwaniom skarżącego, ocen i ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie nie podważają, ani zeznania T. B., ani informacje nadesłane z I. Banku. Z zeznań tych nie wynika bowiem w sposób jednoznaczny, czy to oskarżona złożyła zamówienie na 5 samochodów S. (...): „ To pan M. (J.) brał bardzo aktywny udział” (k. 4075). Kontakt z nią był ograniczony, zaś świadek nie wie, czy e-mail z zamówieniami był pisany przez oskarżoną, czy też przez M. J.. Nie wiadomo zatem, czy oskarżona w ogóle, w takim przypadku, wiedziała o podejmowanej (w jej imieniu) inicjatywie.

5) Podobnie T. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym, wskazując, iż toczyły się w sprawie samochodów S. (...) rozmowy (telefoniczne i bezpośrednie)

wyłącznie z M. J. (k. 600). Oskarżona pojawia się dopiero przy okazji czynności związanych z wynajęciem jednego samochodu S. (...), co objęte było innym zarzutem z pkt IV a.o., dotyczącym działania na szkodę spółki (...), a nie na szkodę (...) (...).

6) Nadużyciem wobec materiału dowodowego jest stwierdzenie skarżącego, iż T. B. skontaktował oskarżoną z K. K. w celu zawarcia umowy dotyczącej ww. 5 samochodów S. (...) (str. 4 uzasadnienia apelacji). T. B. nie miał bowiem bezpośredniego kontaktu z oskarżoną, raczej nie miał z nią kontaktu telefonicznego (k. 4075v). Również z zeznań przedstawicielki (...) (...). K. – którą oskarżona (zgodnie z treścią zarzutu z pkt V), rzekomo usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem - nie wynika w żadnym stopniu, by oskarżona podejmowała jakiegokolwiek czynności, które mogłyby świadczyć o dążeniu do wyczerpania znamion czynu z art. 286 k.k., w stosunku do (...) (...), w zakresie ww. 5 samochodów S. (...).

Już w pierwszych zeznaniach świadek K. K. precyzuje, iż rozmowy, co do finansowania leasingu samochodów przez firmę oskarżonej, były prowadzone przez M. J. (k. 630v).

Jak wynika z zeznań, złożonych przez K. K. na rozprawie, od oskarżonej wpłynęło e-mailem pytanie, ale dotyczące sfinansowania 1 samochodu S. (...), a nie 5 samochodów S. (...) (k. 4305v, 4306). Rozmawiała telefonicznie z oskarżoną ale w sprawie odmowy sfinansowania tylko 1 samochodu (k. 4306v).

7) W tej sytuacji uznać należy, iż nawet jeżeli początkowo (w czasie kontaktów z t. B.) oskarżona była osobiście zainteresowana leasingiem 5 samochodów, o których mowa w pkt V a.o., to nie oznacza, że działanie oskarżonej w tym obszarze przeszło w fazę usiłowania. Nie ma na to dowodów, a zeznania świadków, w tym w szczególności K. K. ,wydają się wręcz wykluczać taką możliwość. Okoliczność, że z informacji I. Banku z k. 4170 (przywołanej na stronie 5 apelacji) wynika, iż w przypadku decyzji odmownej dokumenty (w tym wnioski, złożone przez klienta) mogły być zniszczone, nie wskazuje, iż oskarżona złożyła wniosek dotyczący 5 samochodów S. (...). Przeciwnie w informacji tej wskazano, że były składane dokumenty „dla” oskarżonej, dotyczące wydania zgody na leasing, ale tylko jednego samochodu. Natomiast, pomimo decyzji odmownej, w dokumentacji firmy, nie zachowały się informacje na ten temat (k. 4170). Dla porządku odnotować wypada, iż przypisanie oskarżonej w wyroku czynu polegającego na usiłowaniu wyłudzenia leasingu 1 samochodu S. (...), byłoby oczywistym wykroczeniem poza granice aktu oskarżenia, gdyż nie zostałaby wówczas zachowana tożsamość tegoż czynu, z czynem opisanym w pkt V aktu oskarżenia dotyczącym 5 samochodów S. (...).

8) W tym stanie rzeczy uznać należy rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonej od popełnienia czynu z pkt V a.o. w pełni uzasadnione i nie nosi cech dowolności oraz uwzględnia wszystkie istotne okoliczności sprawy, zaś ustalenia i oceny Sądu w tym zakresie nie

zostały podważone przez zarzuty odwoławcze z pkt 2 i 3 apelacji.

9) Nie zasługuje zatem na uwzględnienie wniosek apelacyjny o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej uniewinnienia N. J. od popełnienia czynu z pkt V a.o.

10) Podobnie uznać należy za bezzasadne zarzuty odwoławcze z pkt 2 i 3 apelacji, w odniesieniu do rozstrzygnięć uniewinniających oskarżoną M. T. od popełnienia czynów opisanych w pkt XXV i XXVI aktu oskarżenia.

Również w tym zakresie sądowa ocena dowodów nie narusza zasad określonych w art. 7 k.p.k., zaś Sąd - uwzględniając (zgodnie z art. 410 k.p.k. i 4 k.p.k.) wszystkie okoliczności istotne dla tych rozstrzygnięć, korzystne i niekorzystne dla oskarżonej - poczynił prawidłowe i bezbłędne ustalenia faktyczne, wskazujące w sposób jednoznaczny, iż oskarżonej nie można przypisać sprawstwa czynów określonych w pkt I i II komparycji wyroku (tj. XXV, XXVI a.o.).

11) Okoliczność, iż oskarżona M. T., na polecenie przełożonej, wypełniła formularze zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach nieprawdziwymi (jak się później okazało) informacjami nie oznacza automatycznie, jak to sugeruje skarżący, iż oskarżona miała świadomość tego, że są to informacje niezgodne z prawdą, ani też tym bardziej tego, że informacje takie zostaną wykorzystane do wyłudzenia kredytu przez inne osoby na szkodę pokrzywdzonych banków.

Jak trafnie wykazano w uzasadnieniu wyroku, oskarżona wypełniła niepodpisane (czyste)

formularze, na prośbę przełożonej A. G., posługując się dostarczonymi przez nią informacjami, zaś oskarżona nie była w jakikolwiek sposób zobowiązana do weryfikacji danych przekazywanych jej przez ww. przełożoną (str. 66 – 67 uzasadnienia). Oskarżona nie miała też podstaw do zakwestionowania danych wpisywanych do formularzy, skoro zaświadczenia miały być dopiero później podpisane przez uprawnioną osobę, mającą możliwość i wręcz obowiązek, merytorycznego sprawdzenia treści tych zaświadczeń. Wiarygodność obszernych i przekonujących wyjaśnień oskarżonej, w tym zakresie, nie została skutecznie wzruszona przez żaden inny dowód przeprowadzony w sprawie, w tym przez zeznania T. P. i A. G. (wyjaśnienia k. 3707v).

12) Sąd I instancji, poddał wnikliwej i wyczerpującej ocenie wszystkie istotne w tej mierze dowody, we wzajemnej korelacji, w rozważaniach przedstawionych na stronach 41 – 43 uzasadnienia wyroku. W dalszych rozważaniach Sąd ten w sposób logiczny i przekonujący wykazał, iż zachowanie oskarżonej nie wyczerpało znamion pomocnictwa do oszustwa z art. 286 § 1 k.k., ani też znamion fałszerstwa materialnego z art. 270 § 1 k.k. lub też 270 § 2 k.k. skoro nie doszło w tym przypadku do wypełnienia blankietu już opatrzonego cudzym podpisem i niezgodnie z wolą osoby podpisującej.

13) Oceny i ustalenia Sądu I instancji nie zostały w żadnej mierze podważone przez argumenty przedstawione w apelacji prokuratora. Oskarżona, jak już powiedziano, nie miała podstaw do

kwestionowania, ani też obowiązku weryfikowania treści dyktowanych jej przez przełożoną, również w zakresie dotyczącym (na co powołuje się skarżący) zatrudnienia A. W., w okresie poprzedzającym zatrudnienie samej oskarżonej w firmie. Wbrew twierdzeniom skarżącego umieszczanie takich danych w niepodpisanym blankiecie nie jest tożsame ze sporządzeniem dokumentu z datą wsteczną (str. 4 apelacji). Nie jest to też okoliczność uzasadniająca domniemanie, iż oskarżona miała świadomość tego, iż ww. dokumenty zostaną wykorzystane do wyłudzenia kredytów bankowych. Przecież sam (eksponowany w apelacji) fakt, iż oskarżona wypełniła, pod dyktando przełożonej, formularz bankowy, nie oznacza automatycznie tego, że przełożona (lub inna osoba) przekazała jej wiedzę, o zamiarze doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w rozumieniu art. 286 § 1 k.k.

14) Nie zostało też uprawdopodobnione kolejne domniemanie sugerowane przez skarżącego, że wypełnienie blankietu przez oskarżoną (a nie np. przez osobę podpisującą tj. głównego księgowego) miało na celu utrudnienie ustalenia tożsamości autora dokumentu i tym bardziej, że oskarżona wiedziała, iż właśnie w tym celu powierzono jej wypełnienie tegoż blankietu. Przy tym przekonujące i nie podważone, w tej mierze, pozostają wyjaśnienia oskarżonej, iż zlecono jej wypełnienie formularza z uwagi na ładny charakter pisma (3707v). Wyjaśnienia te dodatkowo znajdują wsparcie w zeznaniach M. B., która również (na polecenie A.

<p>G.) wypełniała czyste blankiety zaświadczeń.</p> <p>Z tych względów, Sąd Apelacyjny – uznają, że zarzuty z pkt 2 i 3 apelacji prokuratora (dotyczące ocen i ustaleń wyroku stanowiących podstawę uniewinnienia oskarżonej M. T.) są oczywiście bezzasadne i co za tym idzie, że brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku apelacyjnego o uchylenie w tej mierze wyroku – utrzymał wyrok w tej części w mocy.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja obrońcy</p> <p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.</p> <p>Apelacja prokuratora</p> <p>1) uchylenie wyroku co do pkt V i XXVII;</p> <p>2) zmianę wyroku co do kary łącznej z pkt XI wyroku.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody uznania wniosków za zasadne lub niezasadne omówiono wyżej w pkt 5 i 6.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Zaskarżony wyrok za wyjątkiem rozstrzygnięcia dotyczącego kary łącznej wymierzonej N. J. w pkt XI wyroku.</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 3), 4)	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Uchylono rozstrzygnięcie o karze łącznej wymierzonej N. J. i wymierzono tej oskarżonej nową karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz grzywnę i dozór kuratora.</u>	
Zwiążle o powodach zmiany	
Powody zmian omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 3)	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III	Zasądzono od oskarżonej N. J. (1) koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 10 ustawy o opłatach w

sprawach karnych z 10 czerwca 1973 r. t.j. z 8 sierpnia 1983 r. Dz. Nr 49 poz. 223)

7. **PODPIS**

Jerzy Leder Rafał Kaniok Paweł Dobosz

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej N. J. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z pkt I – IV, VI – XI wyroku		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcia z pkt V , XI, XXVII wyroku		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------